

Story

Država: Slovenija

Doseg: 25.000

Stran: 42

Površina: 3.609 cm²

28.03.2019

Četrtek

1 / 7

“Medtem ko ti vzgajaš otroka, on vzgaja tebe”

Sivi oblaki, ki so ta dan kraljevali na nebu, niso zmotili elana, s katerim smo se lotili ustvarjanja posebne zgodbe, katere glavna akterja sta bila oglaševalski snovalec in kreativec Aljoša Bagola ter izjemna igralka Iva Krajnc Bagola. Njuna petletna hči Sofia je vihtela pisane barvice, mi pa smo se zapletli v prijeten pogovor, v katerem sem spoznala tudi drugo plat enega od najvplivnejših parov s sončne strani Alp. Za začetek smo pokukali v njuno kuhinjo, se sprehodili skozi garderobo in njun odnos ter zaključili z izlivi ljubezni na družabnih omrežjih. Spoznala sem, da v domovanju dveh tako kreativnih posameznikov res nikoli ni dolgčas.

Aljoša: Majica Timeout, 9,99 EUR; kavbojke Gas, 99,90 EUR; pas Lerros, 23,99 EUR.
Iva: Majica Vero Moda, 14,99 EUR; krilo Luisa Cerano, 351,99 EUR; rutka Fraas, 29,95 EUR.

Story: Kulinarični okoliš smo izbrali z razlogom. Če se ne motim, se oba v kuhinji odlično znajdetata. Aljoša, vi ste že od rosnih let vpeti v gostinstvo, Iva, utrinke vaših kuharskih avantur pa lahko občudujemo tudi na družabnih omrežjih. Kako pogosto pa se sicer znajdetata za domačim štedilnikom?

Iva: Sama kar precej kuham ...

Aljoša: Jaz pa pospravljam. (smeh)

Iva: Najbrž si že kdaj slišal za kreativni nered. (smeh) Res je, da ko pridem iz službe, velikokrat na hitro skuham le zase, saj je Sofia še v vrtcu, Aljoša pa v službi. Ker me popoldne ponavadi čaka odhod nazaj na vajo ali predstavo, gre za hitre in okusne recepte.

Story: Se priprave jedi sicer večkrat lotita

skupaj?

Iva: Navadno vajeti v kuhinji prevzamem kar jaz.

Aljoša: Za skupna kosila imamo navadno čas le med vikendi. V petek se tako dogovorimo, kaj bi jedli, v soboto grem na tržnico po ribe, meso, zelenjavo ... Medtem ko Iva čara po svoje, midva s Sofio razgrajava. Razen ko so na sporedu steaki, školjke ali ribe na žaru - za to sem zadolžen jaz. Ko pa kuham kaj drugega, velikokrat pokličem mamo ali sestro Urško, ki sta obe odlični kuharici, in se malo 'pošlepam' na kakšen recept iz njune kuhinje. (smeh)

Iva: Prišegam na prehrano po principu AIP, avtoimune paleo diete. Pogosto je takšen tudi naš skupni jedilnik.

Story: Pri nas je trdno zasidran rek, češ da gre ljubezen skozi želodec. Se strinjate z njim?

Aljoša: Seveda, a menim, da ima razlaga več plati.

Iva: Kaj misliš, da greš zaljubljen prehitro na stranišče? (smeh)

Aljoša: Tudi to. (smeh) Mislim, da se pri ljubezni ne gre zanašati samo na želodec. Ta je dober radar za zaljubljenost, a svoja občutja moramo znati izraziti tudi z besedami in dejanji. Ne gre le za hrano, tudi ko rečemo 'ljubim te', telo vibrira okoli pleksusa in želodca. Tam občutimo tudi metuljčke. Ljubezen nam gre 'komot' skozi želodec, a naj nam gre tudi z jezika.

Iva: No, odnosi v Sloveniji so vendarle tesno povezani s hrano. Najverjetneje se je tudi vez med našimi babicami in dedki vzpostavljala prek jedi. Mislim, da je to bil tihi izraz ljubezni, in ne le skrbi - češ, glej, kaj sem ti skuhala, toliko te imam rada. Po tem principu sta funkcionirala tudi ljubezen in povezanost. "Jaz sem ti nasekal drva, ti pa si skuhala."

Aljoša: Po drugi strani pa se mi zdi zaskrbljujoče, da v sodobnem svetu obstaja preveč kompenzacije s hrano. Hrana kot čustvena bergla, kotčasna pomiritev ni pravi način. Težo sveta, ki se zgrinja nad ljudi, pač marsikdo lajša s hrano. Zgolj podatek, da se je v

zadnjih dveh desetletjih prostornina nakupovalnega vozička povečala za 30 odstotkov, je dovolj zaskrbljujoč.

Story: Se strinjam. Mi zaupate, katera livina jed pa vas povsem razoroži?

Aljoša: Iva ima izjemno sposobnost za 'hladilnik' recepte. Le pogleda vanj in si, kot da ima v glavi tisto Baltazarjevo 'mašino', v hipu izmisli recept. Izjemna je tudi v azijskih kulinarčnih jedeh, indijskih karijih. Vesel sem, kadar se suče okrog štedilnika, ker mi to predstavlja idejo doma in družine.

Iva: Kuham že vse od desetega leta in v tem času sem osvojila vse mogoče načine priprave hrane. Zdaj delam po občutku in predvsem ne čutim več nikakršnega 'rešpektu' pred katerokoli kuhinjo. Kuhanje mi nikoli ni v breme, tudi ko se mi mudi. Marsikoga je kuhanja strah ali pa jim je nepomembno. A če imamo v ustih toliko okusnih senzorjev, je narava zagotovo predvidela, da v hrani tudi uživamo.

Aljoša: Sofia, kaj mama skuha najbolje?

Sofia: Njoke! Pa lazanjo.

Iva: Sofia obožuje italijanske specialitete. Pa školjke, seveda.

Story: Vam je sicer kuhanje nekakšno sproščanje? Kot recimo joga?

Iva: Tudi. Še posebej zadnjih nekaj let, ko sem se bila zaradi zdravstvenega stanja primorana osredotočiti tudi na druge sestavine, ki jih do takrat nisem poznala. Začela sem raziskovati nove komponente, to pa je v meni znova vzbudilo čudenje. Ko se to zgodi, postanemo bolj odprti in se z večjim veseljem lotimo ne le priprave jedi, ampak življenja na splošno.

Story: Vaša urnika se verjetno zelo razlikujeta, saj ste igralci pogosto zasedeni tudi ob večerih. Kdaj si torej ukradete nekaj skupnega časa?

Aljoša: Ko s Sofio prideva iz vrtca, imamo po navadi nekaj ur družinskega časa. To izkoristimo za stiskanje na kavču, včasih pogledamo kakšno risanko ali film. Kaj več pa je kar izziv, ki zahteva veliko večjo mero organizacije. Nastopijo tudi obdobja, ko je Iva prosta čez dan, sploh v času poletnih gledaliških počitnic. Vsekakor pa najina poklica zahtevata veliko mero usklajevanja in medsebojnega razumevanja.

Iva: Kar se pa naju tiče, si morava zmenek kar resno organizirati. Okej, čez dva tedna lahko greva na večerjo, zato rezervirava varstvo za Sofio, saj najinih staršev ni v Ljubljani, da bi lahko popazili nanjo. Zmenek včasih organizirava dlje od dopusta. (smeh)

Story: Kako pomembno se vama zdi, da si tudi po prihodu otrok uspemo vzeti čas zase, za partnerja?

Aljoša: Zelo. Včeraj sva si, recimo, vzela čas, da sva se skregala. (smeh) Po prepiru sem se moral iti predihat na Rožnik.

Iva: Midve s Sofio pa sva medtem za sprostitev zložili perilo. (smeh)

Pa vendar je treba odnos negovati, sicer partner kmalu postane samoumeven.

“Razumevanje partnerja in njegovega poklica je pogosto ključnega pomena. S tem pa tudi razumevanje obveznosti, ki jih poklic prinaša.”

Mislím, da nič v življenju ni povsem samoumevno. Zato tudi razmerja ne smemo jemati tako. Če v zvezo ne vlagaš, razmerje samo po sebi obstane na neki točki ali pa se partnerja začneta oddaljevati. Včasih je to kar naporno, saj imaš na voljo le 24 ur. A vseeno mislim, da je za zvezo potrebnega veliko truda, včasih se je treba na to tudi opomniti. In kot je nekoč zapisal Aljoša, potem ko vlagaš v odnos, ljubezen pride kot nagrada.

Story: Skupen čas izkoristita tudi za športno udejstvovanje, druge aktivnosti ali so vama ljubši le mirni večeri v dvoje?

Aljoša: Najraje se odpraviva na večerjo, včasih pa si zvečer, ko Sofia zaspi, ogledava film in zdaj se je že nekajkrat celo zgodilo, da nisva zaspala že pri uvodni špici. (smeh)

Iva: Ja, narava igralskega poklica zahteva, da sem nenehno na nogah. Včasih tudi osem ur na dan pojem in plešem, kot recimo zdaj, ko se pripravljamo na muzikal. Zato mi v teh intenzivnih obdobjih ni do športnega udejstvovanja v prostem času, temveč mi dosti bolj ustreza 'leggero'. Najsi bo razvajanje v dvoje ali pa le ogled kakšnega dobrega filma na domačem kavču.

Story: Kako pogosto pa je v vašem domovanju mogoče slišati štajersko narečje? Ali pa prekmurščino?

Aljoša: Pri Ivi je občutiti nekaj primesi štajersčine, skoraj toliko kot v njenem karakterju. (smeh) Tudi v mojem primeru so primesi slišne. Sofii velikokrat rečem kaj v prekmurščini. Zato me velikokrat vpraša: “Ati, kako se že reče po cankovsko?” (smeh) Cankova je kraj, od koder prihajam, in če bi bil poročen s Prekmurko, bi zagotovo ves čas govoril prekmursko, kot to v službi počneva z bratom Dominikom.

Iva: Jaz pa ne glede na najino poreklo govorim štajersko. (smeh) Ta je veliko bolj razumljiva od prekmurščine. V veliki meri je pa z govorico povezana moja služba. Na odru ves čas operiram z govorom in z besedami velikih ustvarjalcev, do česar seveda čutim tudi veliko odgovornosti. Ko pridem domov, pa sem dosti bolj sproščena. Najsi bo malo štajersčine, kanček angleščine ali italijanščine ... Včasih je tudi to 'fajn'.

Story: Aljoša, gostinski poklic zahteva levi delež časa. Zasledila sem, da so bili tako vaši starši pogosto cele dneve vpeti v domačo gostilno, a kaj takega tudi v oglaševanju ni tuje. Kako vam sicer uspe brzdati službene obveznosti?

Aljoša: Prihajam iz izjemno delovne gostilniške družine in tako mi je prenatrpan urnik bil vedno nekaj običajnega. Resnično

Aljoša: Srajca Jack & Jones, 39,99 EUR; kavbojke Gas, 99,90 EUR; pas Lerros, 23,99 EUR.
Iva: Obleka Mango, 49,99 EUR.

ALJOŠA

“Zdi se mi, da so digitalne tehnologije zelo ogrožajoče za današnje otroke, in če jim izročimo telefon za neomejen čas, je to tako, kot da bi jim dali pokaditi škatlo cigaret.”

Aljoša: Majica Timeout, 9,99 EUR; kavbojke Gas, 99,90 EUR; pas Lerros, 23,99 EUR; jakna, last modela.

Iva: Majica Mango, 35,99 EUR; jakna Gina Tricot, 49,99 EUR; kavbojke, last modela.

“Pa vendar je treba odnos negovati, sicer partner kmalu postane samoumeven.”

NAJBOLJE OBLEČEN SLOVENSKI PAR

“Ker danes šteje le videz, pozabljamo, da je treba za srečo predvsem govoriti”

Story: Spadate v vrh najbolje oblečenih slovenskih parov. Sicer pazite na kakovost oblačil v garderobi? Kaj vam pomeni osebni stil?

Aljoša: Meni je stil vedno predstavljal komunikacijsko sredstvo, še en teren za ustvarjanje. Nekaj, kar veliko pove o tebi, še preden odpreš usta. Obleka ‘blekne’. A zdi se mi, da so v življenju pomembnejše stvari od tega. Veliko se ukvarjam z vprašanjem sodobnega počutja. V dobi navidezne sreče in tega optičnega optimizma, kjer se upodabljamo srečni, nasmejani in ‘uštimiti’, je pa v resnici veliko ljudi potrlih, osamljenih in izčrpanih. In prvi korak za to je, da ‘odpremo svoja usta’. Da o tem spregovorimo.

Iva: Se strinjam. Ker danes šteje le videz, pozabljamo, da je treba za srečo predvsem

govoriti. Tudi v stil lahko prištejemo veliko več od videza. Sama to vidim kot življenjsko držo, optimizem, pogum, da se izraziš.

Aljoša: Res je.

Iva: Mogoče se kdaj zdi, da temu, kako sva oblečena, namenjava veliko pozornosti. A v resnici si le dovoliva neobremenjenost, da nase na hitro vrževa par stvari, in to nekako součinkuje. (smeh)

Aljoša: Mislim, da nekaj zdrave nečimrnosti ali, bolje, odgovornosti nikomur ne škodi tudi pri garderobi. S tem izkazujemo spoštovanje do sebe in tudi do drugih. Na poslovni sestanek ne moreš priti v razvlečenem pulloverju, ker je pač udobno. A kot pravim, za našo državo v tem trenutku obstajajo pomembnejši izzivi od konfekcijskih.

breme sem začutil kakšni dve leti ob rojstvu Sofie. Prej sem v nenehnih obveznostih iskal izzive za rast, napredek in razvijanje svojega talenta. Ko pa pride otrok, seveda želiš v tej čudoviti ljubezni biti prisoten in vključen. Ker nisem znal pravočasno zaustaviti vseh obveznosti, predvsem zato, ker nisem pravočasno prepoznal svojih vzorcev, sem pregorel. To me je zelo streznilo in surovo soočilo s samim sabo, zato sem moral narediti korenit življenjski premislek o tem, kaj je zdravo, odgovorno in izpolnjujoče življenje. Ko si navajen hitenja in divjanja, hitro pozabiš nase. Sofia je bila moj blagoslov, ki mi je dal misliti.

Story: Izgorelost v današnjem času ni nikakršna tujka. Se pogovarjata tudi o tem?

Aljoša: Seveda, pogovor in razumevanje sta temelj dobrega odnosa. V resnici pa vsi hitimo in se zanašamo na čustvene bergle, kot so hrana, televizija, adrenalinski športi, družabna omrežja. Ne iščemo načinov za komunikacijo, ampak za to, da se zamotimo. Na neki točki pa je treba prisluhniti sebi in telesu, ki ti vedno sporoči, ko si presekel zdravo mejo. Odleglo mi je, da je Iva razumela, kako se počutim. Naenkrat nisem bil več superman, ki so ga bili vsi vajeni.

Iva: Z Aljošo nama je bilo samoumevno biti najboljši. Po prihodu s fakultete s takšno miselno opremljenostjo in s trdim delom hitro žanješ uspehe v službi in nato ta recept preneseš v trideseta in v svoja štirideseta. A takrat se moraš izprašati, koliko energije še res premoreš. V štiridesetih se ne moreš več vsak dan razčetrveriti.

Story: Aljoša, če se ne motim, je bil tudi vaš dedek igralec.

Aljoša: Ja, amaterski. Predstavo Kralj na Betajnovi, v kateri je igral, so si prišli ogledat tudi skavti iz mariborske Drame, ki so ga povabili v igralski ansambel. Zaradi velike kmetije in žene, ki ni odobraval ideje, da jo pusti samo s petimi otroki, se je tem sanjam žal moral odreči. To ga je zelo potrla. Zato sem toliko bolj vesel, da imam možnost ustvarjati v poklicu, ki sem ga izbral.

Iva: Tudi jaz. Takšne želje gojiva tudi za Sofio. Hvaležna sva za sodobne pogoje, ki so precej drugačni kot v prejšnjih obdobjih.

Story: Se strinjam. Razumevanje partnerja in njegovega poklica je pogosto ključnega pomena. S tem pa tudi razumevanje obveznosti, ki jih poklic prinaša.

Aljoša: Res je, a kot pravim, včasih je zelo težko. Utrujen si sila egoističen. Ko prestaneš določene življenjske izkušnje, je egoizem tudi zdrav, saj gre za samoohranitev. Pogovor je tu bistvenega pomena. Jaz se po navadi najprej kujam. Klasični taborniški molčečnik. (smeh)

Story: Sta sicer v vseh teh letih že našla kakšne vzporednice med igralskim in kreativnim oglaševanjem?

Iva: Ko sem spoznala Aljošo, se nisem zavedala, kaj kreativno oglaševanje v resnici je. Še z izgovorjavo sem imela težave. (smeh)

Ko pa sem spoznala, koliko stopenj predanega ustvarjanja zahteva en sam projekt, sem bila pozitivno presenečena. Igralci se mesece ukvarjamo s predstavo, oglaševalci pa se vsak dan srečujejo s kopico ustvarjalnih projektov naenkrat. Presenečena sem bila, prej sem ta poklic povezovala predvsem z marketingom, ne v tolikšni meri z ustvarjanjem. Aljoša pa mi je ta svet predstavil v povsem drugi luči. Všeč mi je bilo, ko sem videla, koliko imava v bistvu skupnega. Sploh v izumljanju novega.

Aljoša: Oba pripovedujeva zgodbe in jih prodajava občinstvu. Iva z odra, jaz v oglasnih blokih. Pripovedovanje zgodb je osnova, ki marsikomu ob besedi oglaševanje ne pride takoj na misel. V resnici je krivda prevečkrat na oglaševalcih, saj ustvarjajo prodajna obvestila, in ne zgodb. Oglasi pa morajo po definiciji pripovedovati zgodbe in občinstvo popeljati skozi čustven teren, ki je nepričakovan in nepredvidljiv. To naredi zgodbo. Ljudje potrebujemo zgodbe za oblikovanje svoje identitete, tako osebne kot skupinske. Tako je že tisočletja, potreba po tem pa bo vedno večja tudi v prihodnosti. Danes smo termin zgodbe že precej zlorabili. Možnosti, da objavite zgodbo ali 'story' na facebooku in instagramu, tudi zavajajo. To niso zgodbe, ampak navadni posnetki. Zgodba ima svojo strukturo in zahteva ustvarjalnost, ne pa le posnetka svojega zajtrka ali sebe v novih 'cotah'.

Story: V kakšni meri pa ste sicer vpeti v partnerjev poklic?

Aljoša: Drug drugega pogosto vprašava za mnenje, saj med nama vlada tudi strokovno spoštovanje. Ljudje zunaj tvojega neposrednega kroga sodelavcev ti lahko ponudijo zelo svež odziv, ki je v veliko korist. Če zgodbo lahko poveš v 15 sekundah, se lahko prepričaš o tem, ali bo delovala. Tudi Iva včasih uprizori del predstave in naju s Sofio vpraša za mnenje. Sploh zdaj, ko so na sporedu Addamsovi, je pri nas doma bizarno in dinamično.

Story: Kaj pa službene obveznosti? Jih v večji meri pustita pred vrati ali jih v celoti le s težavo odrežeta?

Iva: Kadar je predstava končana, znam odklopiti. Sicer se besedila doma učim na samem, pred premiero pa si moram včasih vzeti čas tudi med vikendom. Sicer ne želim tega početi na račun našega skupnega časa. Ta je v nekem trenutku pač najpomembnejši.

Story: V prej omenjenih Addamsovih vam je bila dodeljena izjemno pomembna vloga Morticie Addams, ki zahteva pevske vložke. To pomeni, da prepevate tudi doma?

Iva: Seveda, Aljoša in Sofia me imata že poln 'kufer'. (smeh)

Aljoša: Ivo sva zaradi domačih vaj petja deložirala v Sofijino sobo, saj si je zdaj

omislila celo karaoke zvočnik.

Iva: Ja, zaradi čim boljšega približka odrskemu ozvočenju sem potrebovala zvočnik, a mislim, da ga Sofia uporablja bolj uspešno kot jaz.

Aljoša: Ja, Addamsovi in Soy Luna, medtem ko jaz pišem knjigo. Na srečo me rešujejo nepredušne slušalke.

Iva: Dejstvo je, da moram peti. Ljudem, ki živijo v tvojem krogu, gre to včasih že pošteno na živce. Verjetno tudi sosedom, pa bodo morali zdržati vsaj do premiere. (smeh)

Story: Ste si dovoljo študija predstave Addamsove kdaj ogledali tudi skupaj?

Enoglasno: O seveda! Skoraj vsak dan. (smeh)

Aljoša: Sofia, kateri lik ti je najbolj všeč pri Addamsovih?

Sofia: Punčka, Sreda. Wednesday.

Iva: Zanimiva so ji Sredina usta, ki so vedno zakrivljena navzdol. Ni ravno vesela, nasmejana punčka. Ko sem jo vprašala, kam gre, mi je mrko odvrnila, da gre obglavit barbiki. Kot je to pač videla v filmu Addamsovi, ki sem ga gledala za študij. (smeh)

Story: Ko pridejo otroci, je nemogoče pričakovati, da bomo v enaki meri vpeti v službene obveznosti kot morda prej. Ste morali zaradi družine kdaj zavrniti kakšen projekt?

Aljoša: Ja, za nastopanje v pornografskih filmih. (smeh)

Iva: Prosila sem ga, naj gre. Da bi rada imela tudi njegove filme na domačem DVD-ju. (smeh)

Story: Torej ne pustite, da to v tej meri vpliva na vaš poklic?

Aljoša: Včasih je treba obrusiti kakšne vogale v urniku.

Iva: Pri meni nastopi težava ob snemanju filmov. Ti niso vezani na urnik, kot ga poznamo. Potekajo ves dan, včasih vso noč. Lani sem posnela dva filma, pri prvem, ki smo ga snemali v Metliki, sta bila Sofia in Aljoša malo več časa sama, drugega pa smo snemali v Ljubljani. Ti projekti so časovno bolj zahtevni od gledališča.

Story: Kako pa se je po rojstvu Sofie spremenil vajn odnos? Opažate, da je vajina vez danes kako drugačna?

Aljoša: Otroci družino ustvari in jo poveže.

Prinese ogromno pošiljko ljubezni. To se sproži povsem samodejno. Seveda moraš svoje prejšnje življenje v veliki meri pozabiti. Kdaj se zalotim v razmišljanju, kaj vse bi še lahko ustvaril, če bi imel več časa, a nikoli in za nič na svetu ne bi zamenjal te ljubezni in časa, ki ga preživiva s Sofio. Ob otroku se ti zdijo kakšne stvari, pretekli konflikti preprosto ...

Iva: Meni se zdi, da zdaj precej manj komplicirava!

Aljoša: Točno tako! Mislim, da te otrok ogromno nauči. Medtem ko ti vzgajaš njega, on vzgaja tebe.

Story: Glede na to, da vaša poklica zahtevata veliko mero kreativnosti, to uporabljata tudi pri vzgoji?

Aljoša: Kar se tiče spodbujanja kreativnosti, to pri nas poteka povsem organsko. Iva pride

ALJOŠA
"Za skupna kosila imamo običajno čas le med vikendi. V petek se tako dogovorimo, kaj bi jedli, v soboto pa grem na tržnico po ribe, meso, zelenjavo ..."

Aljoša: Majica Timeout, 9,99 EUR; kavbojke Gas, 99,90 EUR; jakna, last modela.

ADDAMSOVI NA ODRU MGL

Vabljeni na premiero MGL-ja in Storyja

Pod režijo Aleksandra Popovskega je nastala nova gledališka mojstrovina. V Mestnem gledališču ljubljanskem bo 4. aprila odrske luči ugledal muzikal Addamsovi. Čudaška in srhljiva družina Addams se je prvič pojavila v stripu, ki ga je ameriški risar Charles Addams leta 1938 začel objavljati v tedniku The New Yorker. Znani stripovski liki, oče Gomez in mati Morticia, otroka Wednesday in Pugsley, stric Fester, babica, strežaj Lurch, Stvar in drugi, so v šestdesetih letih 20. stoletja nastopili tudi v priljubljeni televizijski seriji. Najbolj so zasloveli v dveh filmih Barryja Sonnenfelda z začetka devetdesetih let, v katerih so blesteli Raúl Juliá kot Gomez, Anjelica Huston kot Morticia, Christina Ricci kot Wednesday in drugi. Muzikal je bil na Broadwayu krstno uprizorjen aprila 2010, leta 2017 pa so ga prikazali tudi na edinburškem gledališkem festivalu. Pod prevod slovenske različice o nadvse zabavni družini se podpisuje Andrej Rozman Roza, glasbo pa je v ta namen priredil Laren Polič Zdravič, ki je tudi glasbeni vodja predstave. Ustvarjanje novega muzikala je bil velik izziv za vse; dramaturginjo Evo Mahkovič, koreografsko Anjo Mödemdorfer, scenografsko Uršo Vidic, kostumografsko Jeleno Proković in oblikovalko maske Špelo Emo Veble. Avtorji muzikala so se pri oblikovanju zapleta osredotočili na Wednesday, ki je iz otroka zrasla v mlado dekle in se zaljubila, vendar njen izbrani Lucas Beineke prihaja iz popolnoma običajne družine iz Ohia. Ker se je treba prepričati, da bosta družini zaljubljenec med seboj lahko shajali, Addamsovi dobijo obisk. Mnenja o poroki se pri vseh starših razhajajo, a Wednesday je kljub oviram neomajna. Na odru pa se bodo

zvrstila zveneča slovenska igralska imena: Iva Krajnc Bagola, Uroš Smolej, Viktorija Bencik Emeršič, Jurij Weiss, k. g., Nataša Tič Ralijan, Jaka Lah, Filip Samobor, Barbara Ribnikar, k. g./Lena Hribar, Robert Korošec, k. g., Matic Lukšič, Tanja Dimitrievska, Sara Gorše, k. g., Lina Akif, AGRFT, Gašper Jarni in Gaber K. Trseglav. **NAGRADNA IGRA:** Podeljujemo 5-krat po dve vstopnici za MGL-jevo in Storyjevo premiero Addamsovih, ki bo 5. aprila 2019. Če si želite ogledati predstavo skupaj z nami, nam pišite na story@adriamedia.si, pripišite svoje ime, priimek in kontaktno številko in z malo sreče izžrebamo prav vas!

z vaje in začne vaditi koreografijo in peti. Jaz zaigram na klavir ali na kitaro. Nato Sofia zapleše pri vsaki uvodni skladbi v risanko. Pri vzgoji ji želiva predvsem postaviti zdrave meje in ji privzgojiti pomembnost samospoštovanja ter to, da se zna postaviti zase.

Iva: Res je. Pride pa tudi obdobje, ko sramežljivost stopi v ospredje. To je del odrasčanja. Predvsem se nama zdi pomembno, da zna razumeti in se tudi braniti, na kakovosten, svoj način.

Aljoša: Rahločutnost je sestavni del kreativnosti, zato smo ustvarjalci po naravi občutljivi. Je pa fino, da razumeš, kje so tvoje meje. V vsakem ustvarjalnem poklicu jih moraš postaviti zelo jasno, ne smeš dovoliti preveč destruktivnih vdorov ljudi, ki so nespoštljivi do tvojega ustvarjanja. To so vse koristne življenjske ugotovitve, za katere uvidiš, da jih je pomembno na pravilen način vkomponirati v vzgojo in ozavestiti pri otroku.

Mogoče tudi na drugačen način, kot so to storili tvoji starši.

Story: Nekaj smernic v povezavi z vzgojo pa vendar podedujemo tudi po starših.

Aljoša: Zdi se mi, da se, ko odrastemo in postanemo starši, zaobljubimo, da napak staršev ne bomo ponavljali. Sploh tistih, ki so nas najbolj prizadele. V slepem prizadevanju za to pa seveda naredimo druge napake. In ugotovimo, da so straši želeli le najbolje in delali, kot so znali. Paziti moramo, da ne povzročamo poškodovanosti iz malomarnosti. Zdi se mi, da so digitalne tehnologije zelo ogrožajoče za današnje otroke, in če jim izročimo telefon za neomejen čas, je to tako, kot da bi jim dali pokaditi škaflo cigaret. Ravno zdaj oblikujemo kampanjo, ki nagovarja preveč 'digitalizirane' starše. Vsaka generacija je imela svoje izzive – v prejšnjih

generacijah je bila težava pomanjkanje izkazovanja ljubezni.

Iva: Kot da je šlo za sramovanje ljubezni.

Pri Slovencih je, kot da je vtisnjeno v naš nezavedni del. Potlačena, boleča ljubezen. Naši starši niso bili deležni veliko odkritega izkazovanja ljubezni. To se je dogajalo za štirimi zidovi. Menim, da je ta manko opazen še danes. Ne pri vseh, seveda.

Story: Že prej ste omenili telefon. Zagotovo ste tudi sami opazili, da smo že razvili nekakšno odvisnost, prav tako so na naprave priklenjeni že otroci. Kako se sami spopadate s to rano sodobnega časa? Ga doma postavita na stran?

Iva: Poskušava, vendar vedno to le ni mogoče. Ne vem, kako to počnejo drugi starši, a mislim, da bi meni lahko včasih šlo boljše.

Aljoša: Jaz ga odložim na polico v garderobi in ga ponavadi do naslednjega jutra ne vzamem v roke. Razen za meditacijo.

Iva: Tudi sama ga poskušam odložiti, potem pa se ozrem v ekran zavoljo igralskih kadrov in hitro ti ukrade nekaj minut več. Včasih se pa kar zalotim na instagramu.

Story: Nekje sem zasledila, da sicer nista privrženca objav na družabnih omrežjih, vsaj kar se tiče izkazovanja ljubezni na socialnih kanalih.

Aljoša: Nisem goreč privrženec, me pa tu in tam nič ne moti. V moji nastajajoči knjigi kritično gledam na sodobne tehnologije kot zaviralce dobrega počutja. Družbeni mediji so ustvarjeni zelo prebrisano, saj izrabljajo naše primitive dele možganov za to, da nas spreminjajo v odvisnike. Všečki, obvestila, to so valute, odmerki ljubezni, ki v nas sprožajo dopamin in možgani za njim hlepijo enako kot pri drugih odvisnostih. Poleg tega družbena omrežja ustvarjajo upodobljivo, a neuresničljivo srečo. Živimo pod nenehnim pritiskom, da moramo drugim kazati, kako smo srečni in uspešni. Nič ni narobe, če si ljubezen izkažeš na družabnih omrežjih, a je ključno, da jo izkažemo drug drugemu. Da to občuti tudi tvoj otrok, partner.

Iva: Medtem ko mi visimo na družabnih omrežjih, gre življenje mimo. Če sešteješ ure, dneve ... Uh, to nanese kar nekaj časa. Še dobro, da sem svoj račun na instagramu odprla šele pred mesecem in pol. (smeh)

Story: Pred nekaj dnevi, na prvi pomladni večer, ste praznovali novo obletnico zveze. Ali temu posvetite nekaj pozornosti?

Iva: Vedno najdeva nekaj. Saj toliko datumov v življenju pa le ni.

Aljoša: Zahvalim se usodi, da sva se takrat srečala.

Iva: Fino je biti malo nostalgichen. V nostalgiji je vedno nekaj prijetnega.

Aljoša: Nostalgija v dobesednem prevodu pomeni bolečino stare rane. (smeh)

Zahvaljujemo se kuharskemu mojstru Primožu Dolničarju za posajo kuharskega studia.

- ◆ Napisala Nika Arsovski
- ◆ Fotografije Helena Kermelj, MLG